

Čo je nové v našom zbore

Občasník Cirkevného zboru ECAV Zemianske Kostol'any
marec 2024

Spájame evanjelikov v okrese Prievidza

Vo vnútri:

- Spomienky na veľkú noc z detstva
- Program na veľkonočné obdobie
- Pozvanie - praktický život viery

VŽDY IX ZA MESIAC

Pozývame Ženy v
produktívnom veku na

CHVÍLKU PRE TEBA

NEDEĽA
16:00

07. APRÍL

EV. KOSTOL
J. G. TAJOVSKÉHO 27
PRIEVIDZA

Zažijeme: spoločný čas, duchovné
povzbudenie, vzájomné modlitby,
kreatívnu chvíľu, priestor na
zdieľanie, občerstvenie.

Kontakt: fara@ecavprievidza.sk

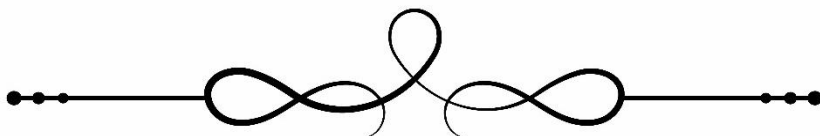
Slovo na úvod

Milé sestry a bratia v cirkevnom zbore, vážená čitateľka, čitateľ! Keď počujem slová vo verejnom priestore, dávam si vnútorný záväzok – naše slovo bude iné! Toto slovo na úvod, a všetky slová v cirkvi, nechcú byť len zdvorilým prejavom, niečím, čo sa patrí, alebo očakáva. A už vôbec nechceme produkovať slová, ktoré, najmä okolo volieb, prirýchlo posudzujú, vyhľadávajú konflikty a slovne prebývajú blízkych i ďalekých.

My sa modlíme, aby naše slovo bolo úprimné a dobre mienené, aby bolo láskavé, ale nie naivné. Najmä, aby bolo užitočné. Ako kresťania chceme aj slovami prinášať dobré veci – lásku, radosť, pokoj. Nesieme pochodeň Slova, ktoré tvorí svet, nové veci, povoláva do života aj z neho vyprevádza.

Toto vydanie zborového občasníka prináša viacero osobných vyznaní o tom, akú zmenu autorom priniesla veľkonočná udalosť v Ježišovi Kristovi. Nájdete tu, aký vplyv má viera v starobe, alebo že Ježiš je najväčším influencerom. Pútavé a miestami dojímavé sú spomienky starších na Veľkú noc v rôznych častiach Česko-Slovenska. Vzadu pripájame programové a mediálne informácie z cirkevného zboru. Na obzore Veľkej noci, tak ako na titulnom obrázku, je život i smrť, smútok aj radosť. Emócie vtlačáme do slov v básňach. Ponúkame vám na zamyslenie dve od našich autoriek.

Martin Kmec, námestný farár.

„Vaše slovo nech je vždy láskavé a múdro povedané, aby ste vedeli, ako treba každému odpovedať.“ Kolosenským 4,6

Ako si zvolit' správneho Influencera. (čítaj až do konca)

Slovo influencer pochádza z anglického slova „influence“, čo znamená vplyv. Influencer je osoba väčšinou verejne známa, ktorá má vplyv na istú skupinu ľudí – svojich priaznivcov, resp. sledovateľov. Je pre nich vzorom, pomáha im pri rozhodovaní (napr. nákupom), ale aj v osobnom živote. Influencerom môže byť herečka, spevák, známa športovkyňa a pod.

1.Ako si vybrať správneho influencera

Základom vydarenej spolupráce je výber vhodného influencera. Rozhodne ho vyberajte podľa toho, či má možnosť ponúknuť niečo hodnotné do vášho života. Taktiež sa nepozerajte len na počet followerov, ktorí ho sledujú. Pri výbere sa zamerajte na jeho príspevky, formu, akou sa prezentuje a sledujte aj, ako na komunikáciu reaguje jeho publikum. Tiež sa pozerajte na to, či aj koná podľa toho, čo prezentuje.

2.Nechajte mu voľnú ruku

Základom každej dobrej spolupráce je dôvera. A to platí aj pri spolupráci s influencerom. Jeho obsah pozorne sledujte, no nechajte ho slobodne pracovať. Každý influencer má vlastný štýl a spôsob prezentácie.

3.Spoluprácu určite nezatajujte

Jednou z najčastejších otázok pre influencerov na sociálnych sieťach je, či ide o reklamu alebo o skutočné odporúčanie služby alebo produktu. Mnoho známych osobností svoje spolupráce zatajuje. Nie je to však správna cesta. K spolupráci sa priznajte.

Influencer tu nie je na to, aby vás do niečoho nútil. Jeho primárnou úlohou je odprezentovať informácie zaujímavým spôsobom. Z tejto

otvorenej spolupráce plynú výhody pre obe strany. Pre sledovateľov v podobe pozvánok na podujatia, ktoré organizuje.

Ak natrafíte na tú správnu osobu, vyhrali ste. Môže vám poradiť pri získavaní informácií a môže vám to pomôcť spraviť správne rozhodnutie. A čo vy? Máte už svojho influencera?

Chcem vám dať jedného do pozornosti. Ovplyvňuje životy miliónov ľudí. Je vzorom pri rozhodovaní v osobnom živote, ale i všetkých životných situáciách. Určite ti ponúkne do života tie najhodnotnejšie informácie. Môžeš mu bezhranične dôverovať.

Do ničoho ťa nenúti, ale dáva ti na výber. Pozýva ťa do spoločenstva s Ním. Vyzýva ťa, aby si sa o skúsenosť s Ním podelil i s ostatnými kamarátmi. Nemá svoj internetový kanál. Jeho špeciálny kanál, cez ktorý k tebe hovorí, je Biblia. To, čo prezentuje, aj osobne žije. Hlása lásku a žije ju. A to tak dôsledne, že ešte aj na kríži sa modlil za svojich nepriateľov a tým im prejavil svoju lásku. Je to Pán Ježiš Kristus. Vyber si ho za svojho influencera a On povedie tvoj život správnym smerom.

Miloš Krpelan

Zdroje: <https://visibility.sk/blog/slovnik/influencer/>
<https://www.telekom.sk/biznis/blog/kto-je-influencer-a-preco-by-ste-s-nim-mali-nadviazat-spolupracu>

Ked' mám Boha nie som sám

Raz som čítal citát, že človek nezomiera smrťou, ale samotou a opustenosťou. Musím oponovať, lebo už veľa rokov žijem sám a ešte som to nepocítil.

Človek, ktorý žije duchovne má v tejto oblasti pomoc. Dnes je trend žiť telesne. Je veľa ľudí, čo sa aj hlásia ku kresťanstvu a nežijú duchovne. V Evanjelickom spevníku (ES) je v piesni 483 text *Kresťan nielen meno kresťana má nosiť, ale nadovšetko po kresťansky má žiť!* Keď sa človek narodí, zvyčajne vstupuje do lona cirkvi Krstom Svätým. Je to v takom veku života, že si to neuvedomuje. V dospelosti, keď chce po kresťansky žiť, musí to robiť vedome. Musí robiť pokánie, ľutovať hriechy.

Každý, kto sa pokladá za kresťana, mal by prečítať Bibliu. Mne veľmi pomohlo čítanie *Tesnou bránou*. Čítam už niekoľko rokov. Je tam na každý deň biblický text, krátke zamyslenie s krátkou modlitbou a číslo piesne z ES, ktorej text má veľkú duchovnú hĺbku. Za mojich mladých čias sa bral spevník do ruky niekoľkokrát za deň. Nie len v nedeľu v kostole. Sú tam modlitby na každý deň v týždni, ranné aj večerné. Dnes je doba tak uponáhľaná, že každý hovorí: „nemám čas“. Ale keď máme čas na televíziu, na šport a zábavu, dá sa nájsť aj chvíľa pre Hospodina.

Mňa to napíňa duševným uvoľnením, mám dobrý pocit a som šťastný. Aj keď prídu zdravotné problémy, vždy sa obraciam s prosbou k Bohu. Ježiš uzdravoval chorých. Aj na tom je založená Viera, Láska, Nádej. V minulosti som všetko pripisoval šťastiu v živote. No dnes viem a som presvedčený, že je to všetko od Boha. Všetci sme v rukách Božích. Hoci niektorí mi hovoria, že som bigotne nábožensky založený, kresťanstvo sa nedá robiť na pol úväzku. Ďakujem Pánu Bohu, že mi dal dožiť požehnaného veku. Aj keď všetko je v rukách Božích, záleží aj na nás ako žijeme.

Milan Lovčický (redakčne upravené)

Velkonočné sviatky na Bukovci

Narodil som sa do rodiny evanjelického farára Pavla Škrinára (1909 – 1993) ako prvorodený syn na fare na samom dolnom konci malej dedinky s bohatou históriou, pri kostole postavenom v roku 1824 – na Bukovci. Táto dedinka sa rozkladá v údolí medzi dvomi dlhými pahorkami pod kopcom Kamenec na Myjavskej pahorkatine v podbradlanskom kraji - v blízkosti mohyly Milana Rastislava Štefánika a mestečka (neviem či tým neurazím obyvateľov) Brezovej pod Bradlom.

V mojom rodnom dome – na bukovskej fare bývali pred nami viacerí významní kazatelia a národovci, z ktorých spomeniem aspoň dvoch.

Od 5.12. 1897 do 7.8.1926 tu býval a pôsobil prvý dekan „Theologickej vysokej školy ev.a.v.cirkvi na Slovensku a profesor cirkevných dejín“ (1919-1920) Július Bodnár. Popri pastoračnej činnosti

sa výrazným spôsobom zaslúžil o duchovné i hospodárske pozdvihnutie bukovského cirkevného zboru i obyvateľov tejto chudobnej dedinky a významne obohatil, ako skúsený historik a etnograf, poznatky o histórii a folklóre širokého okolia Myjavy. Z Bukovca odišiel do Vrbového, kde pôsobil ako senior nitrianskeho seniorátu a tu u neho, ako kaplán, začínal môj otecko.

Druhým bol v rokoch 1927 – 1934 básnik Vladimír Roy (1885 – 1936), vedúca osobnosť druhej vlny slovenskej moderny, významný prekladateľ z literatúry anglickej, francúzskej, nórskej, nemeckej i maďarskej.

A v takomto „genius loci“ som sa v jednej novembrovej hviezdinatej noci v r. 1935 ocitol ja, farárske dieťa. Tu som začal nasávať všetko podstatné a potrebné pre život – v rodine lásku k vlasti, základy náboženskej výchovy a v cirkevnej škole, ktorú zveľadil a rozšíril Július Bodnár, veľmi dobré základy ďalšieho vzdelávania. A tu som neskôr s mojimi mladšími bratmi zažíval i skvelú atmosféru veľkonočných sviatkov v lone vtedy ešte panenskej prírody a v nefalšovanej spoločnosti rovesníkov a spolužiakov.

Jedna zo spomienok na veľkonočné obdobie sa viaže na Zelený štvrtok a spôsoby jeho prežitia. Vtedy sa ľudia pripravovali na oslávenie veľkonočných sviatkov v duchu miestnych tradícií a zvykov. Bolo to obdobie prechodu z dní pôstu a spolúčtenia s trpiacim Ježišom a s jeho sebaobetovaním sa za naše hriechy na Veľký piatok, na dni radosti z jeho vzkriesenia a zmŕtvychvstania na Veľkonočnú nedeľu a najmä na uvoľnenejšie oslavy v duchu miestnych tradícií na Veľkonočný pondelok.

Na Zelený štvrtok sme sa spolu s bratmi tešili na hľadanie maľovaných, alebo iba vo vode s cibulovými šupkami na hnedo uvarených vajíčok, ktoré pre nás záhadným spôsobom prinášal veselý zajačik v zdobenom košíčku vždy na to isté miesto – do „kúta“ za kredencom v kuchyni. Po prvej skúsenosti z minulého roku sme

samozrejme išli „na istotu“ do toho kúta, ale tam nič nebolo. Preto sme sa pustili do prehľadávania všetkých zákutí našej fary, a keď sme sa vyčerpaní a unavení z hľadania vrátili do kuchyne, už boli na stole

pripravené raňajky a mamička v „kúte“ na kolenách práve „objavila“ inkriminovaný maľovaný košík a každému sa ušlo maľované vajíčko ako bonus k „obyčajným“ raňajkám. A na obed sme mali opäť vajíčko so špenátom, ako sa na Zelený štvrtok podľa tradície patrilo. A ako nám chutilo! Ešte i teraz pri spomienke na tieto obedy mi „slinky tečú“.

Druhá spomienka je o príprave správnych chlapcov na Veľkonočný pondelok. Už dva – tri týždne pred Veľkou nocou som sa s kamarátmi vybral na dôležitú výpravu, súvisiacu s hľadaním práve „pred rozpukom“ sa nachádzajúcich vrbových prútikov, vhodných na upletenie najdôležitejšieho nástroja šibačkou posadnutých tínedžerov - „kocara“, ako sa tomu u nás hovorilo.

Starostlivo vybrané odrezané prútiky sme uložili do vlhkého piesku do pivnice, kde čakali na svoje pretvorenie na onen dôležitý nástroj. To sa uskutočnilo u ochotného „strýčka“ u susedov, ktorý túto dôležitú službu pre nás urobil za púhe „ĎAKUJEME!“. A potom sme sa nevedeli dočkať pondelkového rána, keď sme sa celú noc každú chvíľu budili, aby sme nezaspali. Lebo na šibačku bolo treba ísť skoro ráno, aby sme stihli navštíviť a vyšibať čo najviac spolužiačok a kamarátok a k tomu ešte, čisto z komerčného hľadiska, aj „tetky“ i „babky“ v čo najširšom okolí. My sme mohli okrem vyšibania s patričnou veršovačkou použiť ešte fľaštičku s lacnou voňavkou, ale na poriadnu oblievačku mali právo iba „mládenci“ i mladšie ročníky „ženáčov“. A tí to vedeli pekne roztočiť! Neunikla im ani jedna dievčina, i keď sa nejedna zastrájala, že sa tak

„sková“ (ukryje), že ju „nigdo nenajde“. Pritom v duchu každá tajne dúfala, že bude mať viac „oblévačů“, ako jej kamarátky.

Keď som po mojej prvej šibačke prišiel domov, s prekvapením som zistil, že vrecká v mojich prvých nohaviciach „s opravdickými kapsami“ boli vo veľmi zúfalom stave – ja som si do nich odkladal vyšibané vajíčka spolu s cukríkmi a čokoládkami a to v nich vytvorilo nevšednú a ďalej nepoužiteľnú zmes. Na nasledujúce šibačky som sa už lepšie pripravil.

Veľkonočná nedeľa mi utkvela v pamäti ako nezabudnuteľné zážitky pri spievaní „creda“ pred sviatočnou kázňou. Naša dedinka mala, a ešte i dnes má, veľa „kopanic“, vzdialených od kostola 3 až 5 kilometrov. Keďže na výročné sviatky býval kostol preplnený a mnohí „kopaničiari“ boli po ťažkej práci a ceste do kostola unavení, vždy sa našlo niekoľko takých, ktorí si po absolvovaní prvej polovičky bohoslužieb trochu zdiemli. A keď náš pán učiteľ – organista po malej

predohre spustil „Věříme v všemohoucího Otce, i vševědoucího, ...“ na všetkých 12-tich registroch organa, dotyční zdiemnuví si sa prebudili, poobzerali sa okolo seba a mohutnými chlpskými hlasmi sa vehementne zapojili a pri tomto choráli sa otriasali všetky okná v

kostole. A po skončení bohoslužieb sa spokojní v slávnostnej nálade pobrali k slávnostnému obedu do svojich domovov a podaktorí sa stihli pred dlhou cestou i posilniť v miestnom hostinci, ktorý im skrížil cestu.

Na jeden Zelený štvrtok si často pripomínam. Na Bukovci (ako sa u nás hovorilo, nie v Bukovci), bol Zelený štvrtok dňom konfirmácie. Spolu s trinástimi „konfirmandami“ sme túto významnú udalosť v našich životoch absolvovali 6. apríla 1950. Na pamiatku konfirmácie sme od

„duchovnej matky ev. a. v. cirkvi na Bukovci“ dostali „BIBLÍ SVATOU“ „vydanou v Kutné Hoře v r. 1949, podle původního vydání kralického z let 1579 – 1593“. Často sa mi v pamäti vynárajú čarovné okamihy, keď ma asi ako dvojročného (sú to moje najstaršie spomienky) môj otec držal v náručí a spieval mi žalm 23 (22) – žalm Dávidov. Často, najmä v posledných rokoch, otváram túto vzácnu knihu a spomínam na časy, keď nám čítaval pútavé biblické príbehy zo svojej obľúbenej biblie vreckového formátu, vytlačenej na veľmi jemnom papieri, ktorú dostal pri svojej vysviacke. Veľmi ho ranilo, keď mu ju niekto ukradol vo vlaku, keď išiel z Hradca Králové, kde pracoval ako skladník – montér, domov na dovolenku. V roku 1959, keď mal práve 50 rokov, mu odobrali ako nepohodlnému štátny súhlas na výkon služby a do svojej šesťdesiatky pracoval 10 rokov na montážach pri výstavbe pivovarov (Topoľčany, Veľký Šariš, Most v ČR atď.).

Ešte k tomu Zelenému štvrtku. Na Bukovci bol veľmi pekný zvyk a tradícia – konfirmandi pred konfirmáciou vyzdobili vnútro kostola a vedľa kostola stojaci pamätník padlým v prvej a druhej svetovej vojne (a nebolo ich málo!) zelenými reťazcami zo zimozelene. A túto poplaznú zimozeleň menšiu bolo treba v dostatočnom množstve nazbierať. Aj ja som mal tú česť zúčastniť sa na takejto akcii, keď som v blízkom lese niekoľko dní užitočne strávil so svojimi vrstovníkmi, s ktorými som absolvoval dvojročnú prípravu na konfirmáciu.

Pavel Škrinár

Moja spomienka na Veľkú noc

A nakoniec niečo úsmevné, čo si aj po osemdesiatich rokoch pamätám a s úsmevom pripomínam.

Keď som mala 4 - 6 rokov (1940 – 42), bývali sme s rodičmi a bratmi na kopaniciach pri Vrbovcich, okres Myjava, v dosť chudobnom kraji. Veľkonočný pondelok bol pre tamojšie deti dosť významným zdrojom príjmu – zopár „šestákov“ (to boli vtedajšie dvadsaťhalierniky), v lepšom prípade koruniek a zopár vajíčok - v lepšom prípade ozdobených – alebo nejaký cukrík za „šlaháčku“ - šibačku – vždy vedeli veľmi dobre použiť. Bez ohľadu na to, že s korbáčikmi („kocarmi“) by mali chlapci šibať dievčatá, dohodli sme sa dve dievčatá s chlapcami a chodili sme „pošibáky“ z domu – do domu. Okolo poludnia sme zaklopali jednej stareнке všetci piati či šiesti, pritom starká nebola nijaká naša rodina alebo dobrá známa a okrem nej nebol v dome nikto, tobôž nejaké dievča súce na vyšibanie. Starká nás najprv vyhrešila, že tak neskoro sa na šibačku nechodí a že ona už nemá žiadne vajíčka pre šibačov. Ale - „až scete, sednite si tady na lavicu a dočkajte, až hentá hus, co sedí hen v kúte v košíku, až znese vajco, to vám potom dám.“ . Snáď dúfala, že to pochopíme a poberieme sa domov. Ako veľmi sa mýlila! My sme si všetci posadali na lavicu a tichúčko čakali na sľúbené vajíčko, čo mala hus, sediaca na košíku v kúte , zniešť . Tá tam však sedela na vajíčkach, z ktorých sa onedlho mali vyliahnuť húsatká.

Neviem, dokedy by sme tam boli tíško čakali....Našťastie prišiel domov starenkin syn, a keď sa dozvedel, prečo tam sedíme, takto sa obrátil na mamku: „Ná, to ste ich tu sceli do večera držat, až by ich rodičé hledali? Šak im dajte ňáký penízek, a nech idú domu k objedú.“ Tak sme zinkasovali nejaký šesták a spokojní s vykonanou výpravou spojenú s príjmom, sme sa pobrali domov.

Viera Škrinárová

TICHO

To, ktorého sa mnohí tak boja.
Áno, veď vstupujú do bojového poľa.
Boja sa ľudia bujného boja
so sebou samým.

Čo ak stúpia na mínu a vybuchne ich hrdosť,
v ich vnútri by sa mohla prebudiť utíšená zlosť.

Hrozí, že spoznajú samých seba
a zneistia, či ozaj patria do neba,
keď iným nedajú ani kôrku z chleba
a sebe celý bochník,
keď tvrdia, že im pomôcť treba
a len v svojom živote vidia suchý figovník,
keď neudržateľne silná je ich potreba,
byť viac než len učeník.

Ticho.

Ako zrkadlo odráža dušu človeka.
Nahú, čistú, len krv ňou preteká.
Spoznávaš sa v zrkadle ticha,
či zaslepuje ťa tvoja pýcha?

V skutočnosti je ticho slastný zvuk,
pozri sa do svojich prázdnych rúk.

Do svojich očí pozri sa,
v nich isto iste nájdeš sa.

Nové šaty

Stalo sa v našej rodine tradíciou, že na Veľkú noc – nové šaty. Tetička Elenka Batková nám vždy „trafila“ najnovší strih. Mala som rokov ako teraz moja pravnučka. Tešila som sa na premiéru mojej novej garderóby, šaty krásnej, jasnej zelenej farby. Hrdo som vykračovala vedľa tatu do kostola. Bolo jasné, snečné veľkonočné ráno. V našom studenom, kamennom Košariskom kostole som prežívala radosť zo vzkriesenia nášho Pána, aj keď ma „drglovala“ zima. Ženy v krojoch s tenkými rukávcami boli na tom podobne. Už som si predstavovala ako vyjdem z kostola na slniečko, ale... Už pri východe nás objal studený vietor a zasypal snehovými vločkami. Bežala som domov, možno osobný rekord. Moje nové šaty už neboli dôležité. Dôležité bolo sa čo najrýchlejšie dostať do teplého domova. Ale najdôležitejšie bolo poznanie tajomstva Veľkej noci.

Na druhý deň

Potom prišiel Veľkonočný pondelok so všetkými dedinskými tradíciami. Kraslice v košíku, koláče, fľaša na stole. Predsavzala som si, že vstanem zavčasu. Lež, čo je to pre šibačov a polievačov zavčasu. Nebolo ani šesť, keď prví piati-šiesti, už nie chlapi, ale mládenci po vojenčine, schytili ma za ruky, nohy a pod studňu. Vrieskala som, jačala som, nepomohla som si. Jeden ťahal vodu, ostatní ma pevne držali, kým som nebola celá mokrá.

To nebol koniec. Dlhými šibákmi (korbáčmi) nehľadeli kde začiahnu – riadny masaker. Za to všetko bolo treba poďakovať. Vraj, aby sme boli zdravé. No, ale neboli. Na druhý deň som s vysokou horúčkou ležala v posteli.

Anna Lechtová

Veľkonočné sviatky usadlíkov v Sudetách

Ja s mojou sestričkou Lydkou sme boli dvojčatá. V roku 1945, ako 6-ročné, sme s rodičmi odišli zo slovenskej Gelnice bývať do Východočeského kraja, do mesta Teplice nad Metují v okrese Náchod. Dávnymi obyvateľmi tu boli sudetskí Nemci. Po Druhej svetovej vojne ich chýbajúci počet doplnili Česi, Volyňskí Česi, Moraváci, Rusíni, Maďari, dokonca i Rumuni.

My, deti rozličných národností, sme začali chodiť do českej školy. V Teplici stále stojí tá krásna veľká škola s telocvičňou a športovým ihriskom. Mali sme veľmi dobrých učiteľov a učiteľky. Väčšina ovládala niekoľko rečí. Prevažne preto sme si behom prvej a druhej triedy dobre osvojili štátny jazyk – spisovnú češtinu. Češtinou sme sa medzi sebou zoznamovali nielen v škole, ale i v bežnom živote.

Každá národnosť sa však usilovala udržať svoje národné obyčaje a zvyky. Najviac podobné si boli ľudové tradície vianočných a veľkonočných dní Slovákov a Čechov. Silno sme to vnímali počas Veľkej noci.

My slovenskí a českí evanjelici sme chodievali na Pašie do školy. Katolíci a gréckokatolíci do pôvodne nemeckého katolíckeho kostola. Ak nemohol prísť na výučbu náboženstva alebo na bohoslužbu náš evanjelický kňaz z blízkeho Náchoda, absolvovali sme náboženské úkony s katolíkmi. Preto na Veľký piatok sme i my evanjelici ochotne chodili do katolíckeho kostola k Božiemu hrobu.

Po smutných pašiových dňoch prišla slávnostná Veľkonočná nedeľa s radostnými bohoslužbami a rodinnými návštevami. Po tomto sviatku pre nás – deti – prišiel ešte jeden radostný a veselý deň, Veľkonočný

pondelok. To sme sa stretávali s našimi kamarátkami a kamarátmi z najbližšieho okolia.

Koledníci, chlapci, chodili koledovať už ráno, aby im dievčatá „neufujazdili“, alebo sa doma neskryli. Českí koledníci si niesli košíky a korbáče. Slováci mali korbáče i vodu vo fľaši. Niektorí podľa vzoru otcov mali vo vrecku aj voňavku. Tak sa to v uliciach všetko miešalo.

Raz sa stala i netradičná udalosť! Dve, od nás asi o 3 roky staršie české dievčatá nám tvrdili, že v ich pôvodnom kraji chodili koledovať vo Veľkonočný pondelok i dievčatá, a to popoludní. To preto, aby šibanie chlapcom „oplatili“. Takže by sme to mohli i my v Teplici skúsiť. Popoludní sme teda skupinka dievčat išli odvážne koledovať.

Chlapci naše podujatie prijali veselo aj s ich rodičmi. Odniesli sme si bohatú „pomlázku“. Do košíka nám podávali vajíčka, koláče, klobásky a do vrecka i pár koruniek. K peknej spomienke pripájam i peknú českú koledu: Hody, hody, doprovody,

dejte vejce malované.

Nedáte-li malované,

dejte aspoň bílé,

však vám za to slepička

zase snese jiné!

Dagmar Hartmannová

Spomienky

...malej Milky na veľkonočné sviatky sú milé, krásne, veľmi živé.

Po záhrade poskakujú kozliatka, jahniatka, z kuchyne sa ťahá vôňa koláčov, zo sadu vôňa rozkvitnutých stromov.

Na služby Božie ide celá rodina. Potom ešte idem ja s tetou do kalvínskeho kostola. Historická sakrálna architektúra, ktorej interiér som veľmi obdivovala. Okolo nášho domu prechádzajú katolícke rodiny s košíkmi jedla, ktoré nesú na posvätenie. V našej dedine na východnom Slovensku sú aj gréckokatolíci. Všetky cirkvi spolu veľmi pekne vychádzajú.

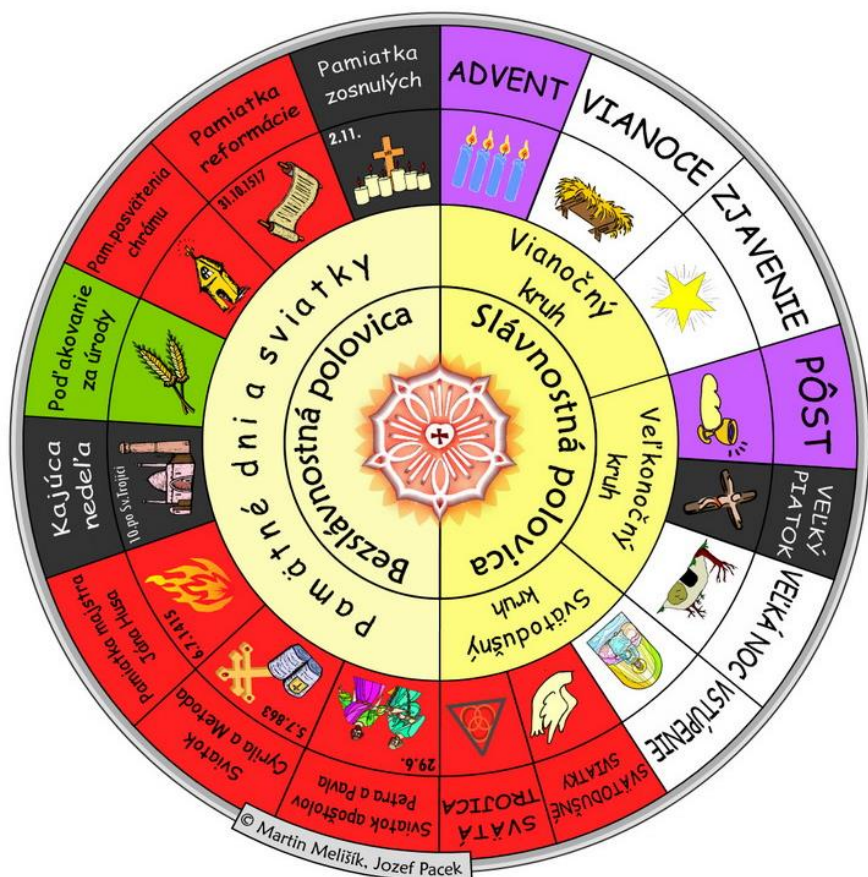
V pondelok ráno tradičné polievanie. Prvý polievač bol otecko. Opatrne, nad umývadlom, všetky dievčatá, ženy, pokropil, aby boli zdravé. Potom po skupinkách chodili polievači. Starší mládenci nás nešetrili. Mladší a spolužiaci boli miernejší. Pohostili sme ich tradičným veľkonočným jedlom, vybrali si kraslice z košíka. Farbili sme ich v nedeľu popoludní v cviklovej šťave, cibuľovými šupkami, dubovou kôrou...

Všetko sme robili spoločne, všade sme chodili spoločne. Spoločne sme prežívali sviatočnú atmosféru v chráme i rodinnú atmosféru s tradíciami.

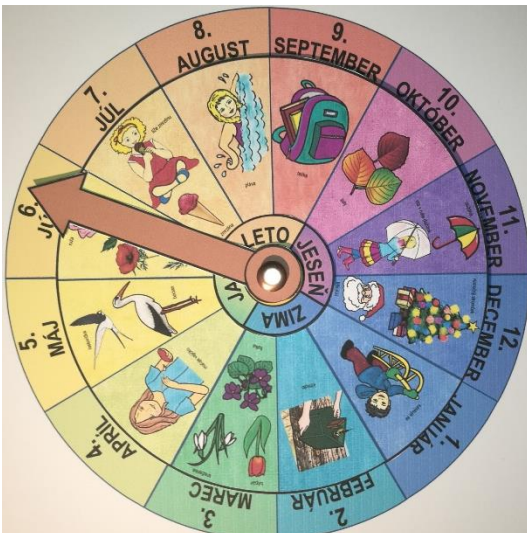
Emília Hrončeková

Kruh radostí

V spomienkach mám vpísaný veniec radostí. Bol to celoročný kruh. Tešili sme sa spolu celá rodina, spolužiaci a aj deti z našej dedinky. Kde jedna radosť končila, tam ďalšia začínala. Spolu snami sa s radosťou tešil aj náš dom, dvor, záhrada, ulica. Tiež naše ošatenie a jedlá. Výzdoba a upratovanie bytu. Svätodušné halúzky v byte za rámkmi obrázkov a zrkadiel. Kvety vo vázach podľa ročných období z našej záhradky pri dome. Šaty sa delili na sviatočné a pracovné. Aká to bola radosť obliecť sa do sviatočných a celá rodina vyparádená ísť do kostola. Tam sa

stretnúť s celým spoločenstvom v kostole a s blízkou rodinou si podať ruky, porozprávať sa, deti pohrať sa. Aj jedlo malo svoje ročné obdobia aj podľa sviatkov v roku. Nuž na každú túto zmenu sme sa tešili. Od zimných zabíjačkových špecialít, potom fánky, šišky, mladá cibuľka s cibíkami na masťnom chlebe, čerešňový koláč, hlávkový šalát, potom uhorkový šalát, plnená paprika, lečo. Na jeseň záhrada plná úrody sa predbiehala v ponuke jedál z ovocia a zeleniny. Nastala vôňa varenej kukurice, pečenej kukurice, aj zemiakov. Už cestou zo školy domov sme sa s kamarátmi tešili na prekvapenie jedla, čo nás doma čakalo. No hlavným drahokamom v tomto kruhu radostí bola Veľká noc a Vianoce aj s obdobím pred týmito sviatkami. Predvianočnú radosť nám vykúzlil prvý sneh na svätého Martina, ak prišiel na bielom koni. Tiež v nás ešte pretrvávala v tom čase vôňa bielych chryzantém a sviečok z návštevy hrobov na všetkých svätých. To čaro je len v múzeu pamäti zraku a čuchu. Dnešné umelé kvety, vence a baterkové svietidlá to nedokážu vytvoriť. A už sme počítali dni, kedy bude Barborky, svätého Mikuláša a Lucie. To sa nedá popísať, tá radosť. Barborky chodili po domoch prikrýte bielymi plachtami a s husacím krídlom a vymetali z domu preč

všetku nečistotu a všetko zlé. Na Luciu to bolo podobné. Nuž zážitky z Mikuláša boli silné. Večer väčšinu domov v dedine osobne navštívil živý Mikuláš v sprievode čerta s reťazou a anjelom. No a ráno nás čakalo veľké prekvapenie vo vyčistených topánkach v okne. V škole bola o tom búrlivá výmena informácií. Adventný veniec

bola časomiera – hodiny do Vianoc. Štedrý večer, zvony šťastia, pokoja, rodinnej lásky a radosti z darčiekov. Návšteva kostola. Ďalšie vianočné sviatky neopakovateľné návštevy v kostole a v rodinách blízkych. Už po Jozefkovi v marci sme v kalendári zisťovali, v ktorý deň v tomto roku bude Veľká noc. To bol štart očakávaní. Smrtná nedeľa bola cesta daždivá. Rodičia povedali, že aj nebičko plače za Ježiškom. Na Kvetnú nedeľu v predstave, akoby všetko kvitlo. Aj šatník bol jarný. V oblečení sa objavila zelená farba s kvetmi, hlavne na šatkách žien. Túto farbu mal v názve aj Zelený štvrtok. Cesta do kostola jarnou prírodou bola radostná, veselá po zime. Na Veľký piatok farba šatiek v kostole bola čierna. Všade bolo cítiť smútok za ukrižovaným Ježišom. Po zmŕtvychvstaní bola radosť. Veľkonočná nedeľa hlavne v kostole a cestou do a z kostola. Najveselší bol Veľkonočný pondelok. Radosť detí z oblievačky a šibačky. V každej rodine, dedinke boli svojské tradície. Veľkonočné vajíčka pre kúpačov boli zásadne od sliepočky a nie z čokolády. My sme o nich so spolužiačkami rozprávali ešte niekoľko dní, kým sme sa zase začali tešiť a rozprávať o príchode mája. Takto sa nám koleso šťastia a radosti točilo celý rok. Dnes má koleso defekt.

Zdenka Hanková

Veľkonočný piatok

Najväčší náš sviatok.

V pokoji, tichosti,

V smútku i radosti,

Mocne prežívame,

Ale nádej máme,

Že príde nedeľa

Deň slávneho vzkriesenia.

Anna Lechtová

Informácie z farského úradu

Prosíme o **aktualizáciu kontaktných a osobných údajov** v evidencii členstva v prípade, že ste nenahlásili zmenu. Ak nie ste evidovaní a chcete byť, stiahnite si evidenčný list (<https://www.zemianskekostolany.ecav.sk/tlaciva-a-dokumenty>). Nájdete ho aj v prievidzskom kostole pri časopisoch.

Na všetky hospodárske plány aj podujatia potrebujeme Vašu podporu. Na účet **SK910200000000036432382** je možné uhradiť **cirkevný príspevok za rok 2024**, ktorý je **30,-€ pre dospelých členov a 10 € pre žiakov a študentov**.

Pri platbe prevodom ako **variabilný symbol** uveďte **počet osôb = X**, za ktoré príspevok platíte a **rok = napr.: 2024**) – **napríklad: VS: 12024, alebo 22024**. Do **správy pre prijímateľa** uveďte: **CP meno, priezvisko a bydlisko** každej osoby, za ktorú platíte (kvôli identifikácii platby). Platba prevodom musí byť jasne identifikovateľná.

PAY by square

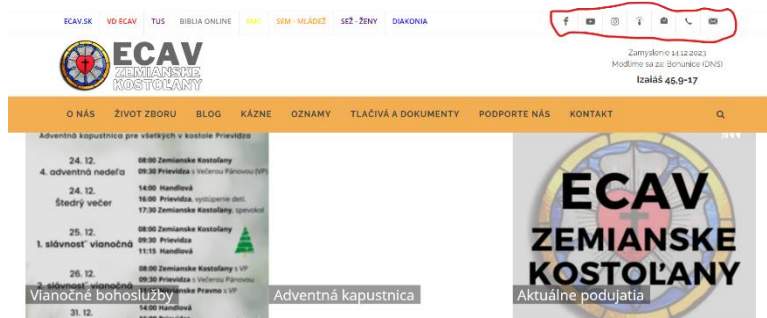

Pomôckou je zaslanie e-mailu s informáciou o zaplatení.

Alebo naskenujete **QR kód a doplňte správny tvar variabilného symbolu** a v správe pre prijímateľa **meno a adresa osôb, za ktoré je platené**.

Ďakujeme, že podporujete svoj cirkevný zbor! Vítaná je aj podpora slovom či skutkom. Ak viete o niekom, kto sa odsťahoval, poproste ho, aby nahlásil zmenu alebo sa odhlásil z CZ, ak tak neurobil.

Radi Vás prideme navštíviť v domácnosti, zariadení soc. služieb alebo v nemocnici a tiež v prípade záujmu o sposed' a Večeru Pánovu.

Na našej webovej stránke v pravom hornom rohu sa po kliknutí na symbol dostanete na náš Facebook, Youtube, Instagram, Podcast, Newsletter (prihláste sa pre získavanie noviniek).

Tel.: **046/548 86 08**; E-mail: **zem.kostolany@ecav.sk**, **fara@ecavprievidza.sk**; Web: **www.ecavprievidza.sk**; Facebook: **ECAV Zemiarske Kostolany – Prievidza - Handlová**, Instagram: **ecav_prievidza**, Podcast: **ecavzemiarskekostolany**.

OBSAH

Slovo na úvod (M. Kmec).....	3
Ako si zvoliť správneho Influencera. (M. Krpelan)	4
Keď mám Boha nie som sám (M. Lovčický)	6
Veľkonočné sviatky na Bukovci (P. Škrinár).....	7
Moja spomienka na Veľkú noc (V. Škrinárová).....	11
Nové šaty (A. Lechtová).....	14
Veľkonočné sviatky usadlíkov v Sudetách (D. Hartmannová).....	15
Spomienky (E. Hrončeková).....	16
Kruh radostí (Z. Hanková).....	18
Informácie z farského úradu	21

Program v cirkevnom zbere

27.3.	St	16:30	Biblická hodina – kostol PD
28.3. <i>Zelený štvrtok</i>	Št	16:00	„ <u>Getsemanská</u> “ mládež – kostol PD
		18:00	Meditácie k Zelenému štvrtku, <u>Večera Pánova</u> , PD
29.3. <i>Veľký piatok</i>	Pi	8:00	SB Zem. Kostoľany PAŠIE + spoveď a VP
		09:30	SB Prievidza PAŠIE + spoveď a VP
		11:15	SB Handlová PAŠIE + spoveď a VP
31.3. <i>1. slávnosť veľkonočná</i>	Ne	8:00	SB Zem. Kostoľany
		09:30	SB Prievidza
		11:15	SB Handlová
		13:00	SB Nitrianske Pravno, klub dôchodcov
1. 4. <i>2. slávnosť veľkonočná</i>	Po	08:00	SB Zem. Kostoľany
		09:30	SB Prievidza
3.4	St	16:30	Biblická hodina – kostol PD
4.4.	Št	15:00	Brigáda pri kostole ZK (Zemianske Kostoľany)
		15:30	Biblická hodina – fara ZK
6.4.	So	12:00	Konfirmačná príprava – kostol PD
		13:30	DETSKÁ PÁRTY – kostol PD
		16:00	Mládež v kostole PD
7.4. <i>1. po VN (blahoželanie jubilantom)</i>	Ne	08:00	SB Zem. Kostoľany so spoveďou a VP
		09:30	SB Prievidza so spoveďou a VP + detská besiedka
		11:15	SB Handlová so spoveďou a VP
		16:00	Chvilka pre Teba – ženy, kostol PD
10.4.	St	16:30	Biblická hodina Žalmy – kostol PD
11.4.	Št	13:00	Brigáda pri kostole ZK
		15:30	Biblická hodina Žalmy – fara ZK
12.4.	Pi	17:30	Výbor vnút. a vonk. misie – fara ZK
13.4.	So	8:00	Chlapské raňajky – fara ZK

Služby Božie Velká noc 2024 v médiách

ECAV

Kvetná nedeľa

24. marec 2024

**Rozhlasový prenos- Rádio Regina, 9:05
CZ ECAV Levice**

Martin Riecky

Velký piatok

29. marec 2024

**Rozhlasový prenos- Rádio Regina, 9:05
CZ ECAV Bardejov**

Peter Mihoč

Velký piatok

29. marec 2024

**Televízny prenos- Jednotka, 10:00
CZ ECAV Poltár**

Ivan Lukáč

Velkonočná nedeľa

31. marec 2024

**Televízny prenos-TA3, 10:00
CZ ECAV Bratislava- Dúbravka**

Libor Bednár

Vydal Cirkevný zbor Evanjelickej cirkvi a. v. na Slovensku Zemianske
Kostoľany v roku 2024. Pre vnútornú potrebu.

Adresa: Partizánska 188/28, 972 43 Zemianske Kostoľany. Webstránka:

www.ecavprievidza.sk